

★
Pda

een Tuin, enz... Een paleis is een huis met heel veel kamers, waarvan je de deuren en ramen bewust kunt openen en sluiten naargelang je eigen behoeften. Je kan het flink laten waaïen, of je kan de artiesten even alle intimiteit laten. Het Paleis is ook een gast-vrij huis: ook als we onze dromen niet kunnen realiseren, blijven we doorfeesten.

Verhalen voor de nabije toekomst

Er is de laatste vijf jaar heel veel veranderd: een kind van vijf jaar geleden beweegt niet meer in dezelfde leefwereld als een kind vandaag. Het leeft in een internetwereld, bouwt zijn contacten op via de chatlijn, enz... Dat brengt langs de ene kant een heel andere manier van communiceren mee, maar langs de andere kant werkt dit ook isolerend. Er wordt minder in groep gespeeld, kinderen worden veel meer op zichzelf teruggeworpen. Volgens mij is dat iets waar we een serieus gesprek over moeten voeren. Dat is het verhaal dat we vandaag in het jeugdtheater moeten proberen te vertellen. Elk kind kiest zelf zijn spelletjes, en meestal zijn dat narratieven uit science fiction, fantasy of gruwelverhalen. Ik denk dat het tijd wordt dat het theater daar een paar vragen bij gaat stellen: waar kijk je naar? waarom? wat brengt dit soort gepersonaliseerd kijkgedrag teweeg, enz. Ik zou dat graag eens voorleggen aan een artiest, en kijken welk materiaal hij daaruit kan ontwikkelen. Maar misschien kan je met dit gegeven ook kinderen zelf een verhaallijn laten ontwikkelen, laten spelen met de theatervorm, om zo misschien tot een interactieve manier van theaterbeleving te komen. Het feit dat een kind in het reguliere theater moet stilzitten en zwijgen, is eigenlijk een erg artificiële vorm. In de tijd van Shakespeare kon iedereen reageren op wat er in het stuk gebeurde. Vandaag zie je dat dat in groepen erg moeilijk ligt, dat er vaak agressief wordt gereageerd. Maar die interactiviteit biedt daar misschien een oplossing voor. Volgens mij worden kinderen te weinig serieus genomen, en kan je best ver gaan in kennisoverdracht. Alleen moet je wel de juiste kennis doorgeven voor vandaag. Je moet kennis doorgeven die aangepast is aan de tijd. Er wordt veel meer geleerd van het internet, en dus door zelfeducatie. Dus kan je die kennisoverdracht gaan personaliseren en aanpassen aan de context en de cultuur van elk kind en zijn achtergrond. Dat is het grote probleem van het onderwijs: de lessen wiskunde, geschiedenis, aardrijkskunde, .. zijn niet aangepast aan de divers samengestelde klassen. Wat is vandaag geschiedenis, wat gebeurt er en is er gebeurd in Albanië, Polen, met de Roma. Hoe gaat een kind daarmee om. Door de computer kan je idealiter ieder kind aan het woord laten.

Het probleem is wel dat die technologische theatertaal voor mij erg interessant is, maar dat er maar weinig theatermakers op een interessante manier mee bezig zijn. Ik probeer die dada wel door te geven aan de makers, maar uiteindelijk gaat het nooit over mijn verhaal, maar om het hunne.

Het verhaal zit hem in zijn staart

Het is niet zozeer het verhaal dat mij interesseert, maar eerder het verhalende: de spanningslijn die zich doorheen heel veel theatrale elementen kan ontwikkelen: in beweging, in muziek, in dans... Het gaat om een emotie, om een intellectueel besef dat zich ontwikkelt tijdens de voorstelling. Op dat vlak zijn kinderen een erg slim en gevoelig publiek. Ze voelen het kantelen van de sfeer in een voorstelling feilloos aan. Misschien omdat ze de dingen niet meteen terugkoppelen naar vaststaande

★
★
★
Eva

FIETSEN (1994 – 1995, Het Gevolg)

Theater voor kleuters is een moeilijke, riskante onderneming omdat deze jongste toeschouwers een bijzonder korte concentratieboog bezitten. Naast het Gemte, HHoog, spant het Antwerpse theater Luxemburg – waar Alette van Overvelde de drijvende kracht is – zich al jarenlang in om ook deze mensen op hun theaterwenken te bedienen. Van Overvelde kreeg bij het Turnhoutse Het Gevolg van Ignace Cornelissen

GEZEGEND ZIJ (2001 – 2002, Kopergieterij)

In deze monoloog kruipert theatermaker Pascal Platel in de huid van Elisabeth, de moeder van Johannes De Doper en de tante van Jezus Christus om vanuit haar perspectief het levensverhaal van Jezus Christus te vertellen. Platel belichaamt een sterk oprukkende jeugdtheaterendens waarin theatermakers zich niet zozeer meer vastpin-

oud. Dit is een (niet zelden filosofisch) thema dat op een even hilarische, heldere als ontroerende manier wordt bespeld met aandacht voor dubbele bodems. Enkel de meervolvassenen toeschouwers kunnen die ontdekken, zonder dat hun jongere collega's zich daardoor overbodig of achteruitgesteld voelen. Platel kan haar publiek simultaan op verschillende niveaus boeien, prikkelen en de lachstrijpen bezorgen.